

Kniha Jóel a laodicejská církev adventistů sedmého dne – číslo třicet sedm

Jeff Pippenger

2026-01-29

Číslo třicet sedm

Ve snu Williama Millera „rozruch“ na počátku, kdy lidé začali znepokojovat klenoty, předcházet tomu, že Miller klenoty uspořádal a zvolal: „Pojďte a vizte.“ Kristus jako muž s prachovým kartáčem používá koště, aby vymetl smetí, shromáždil klenoty do mnohem větší schránky, a poté vyzval Millera: „Pojď a viz.“ Když Kristus začíná své dílo koštětem, místnost je prázdná, neboť Miller zaznamenal, že se „otevřely dveře a do místnosti vstoupil muž; tehdy ji všichni lidé opustili; a on, maje v ruce prachový kartáč, otevřel okna a začal z místnosti vymetat prach a smetí.“

Muž se smetákem vstupuje do místnosti tehdy, když ji všichni lidé opustili. V roce 2023 vstoupil muž se smetákem do prázdné místnosti, neboť hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc bylo roztrženo a rozptýleno. Pravdy znázorněné Habakukovými tabulemi z roku 2012 byly pohřbeny v sutinách a místnost byla prázdná. Muž se smetákem je Ten, který přišel po Janu Křtiteli, o němž Jan řekl, že má věječku a že jí důkladně pročistí své humno.

Já vás vpravdě křtím vodou ku pokání; ale ten, který přichází po mně, je mocnější než já; nejsem hoden nést mu obuv; on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. Jeho věječka je v jeho ruce a on dokonale vyčistí svůj mlat a shromáždí svou pšenici do sýpky; ale plevy spálí neuhasitelným ohněm. Tehdy přišel Ježíš z Galileje k Jordánu k Janovi, aby se od něho dal pokřtít. Matouš 3,11–13.

Galilea je symbolem bodu obratu a místo na Jordánu, kde Ježíš přišel, aby byl pokřtěn, se nazývá Bethabara a znamená „přívozní přechod“; označuje místo, kde dávný Izrael přešel do Zaslíbené země. Když byl Ježíš pokřtěn, stal se poté Ježíšem Kristem. Galilea, Jordán, Bethabara i Ježíšovo stát se Kristem, to vše zdůrazňuje změnu dispensace, což je také to, co představují dveře, zvláště pro Filadelfské, jimž je dán klíč od dveří, které se otvírají a zavírají.

Andělu církve ve Filadelfii napiš: Toto praví ten Svatý, ten Pravý, ten, který má klíč Davidův, který otvírá, a nikdo nezavírá, a zavírá, a nikdo neotvírá: Znam tvé skutky; hle, postavil jsem před tebe otevřené dveře, a nikdo je nemůže zavřít; neboť máš malou sílu, a zachoval jsi mé slovo, a nezapřel jsi mé jméno. Zjevení 3,7.8.

Když Kristus „otevřel“ „dveře“ a „vstoupil do místnosti“, byla ta místnost „Jeho místností“, neboť důkladně očistí „své humno“. Je-li to Jeho humno, je to Jeho místnost.

„V Kafarnaum Ježíš přebýval v přestávkách mezi svými cestami sem a tam, a toto město začalo být známo jako ‚jeho vlastní město‘. Leželo na březích Galilejského moře a poblíž hranic krásné Genezaretské planiny, ne-li přímo na ní.“ Touha věků, 252.

Vstupuje do svého pokoje, aby shromáždil svou pšenici a aby shromáždil a spálil koukol. Změna dispensace, znázorněná Galileou, Jordánem, Bethabarou, křtem a přechodem od Jana k Ježíši, odpovídá přechodu církve bojující v Laodiceji k církvi vítězné ve Filadelfii. Do svého pokoje vstoupil v červenci roku 2023. Miller zavřel oči uprostřed ruchu 18. července 2020, a když je otevřel, pokoj byl prázdný, bez lidí; pravda byla pohřbena pod bludem, a pak muž se smetáčkem na prach otevřel okna a začal vymetat smetí ven.

„Jeho věječka je v Jeho ruce a dokonale vyčistí svůj mlat a shromáždí svou pšenici do sýpky.“ Matouš 3,12. To byla jedna z dob očišťování. Slovy pravdy se plevy oddělovaly od pšenice. Protože mnozí byli příliš marniví a samospravedliví, než aby přijali napomenutí, příliš milující svět, než aby přijali život pokory, odvrátili se od Ježíše. Mnozí činí totéž stále i dnes. Duše jsou dnes zkoušeny, jako byli zkoušeni ti učedníci v synagóze v Kafarnaum. Když je pravda přivedena k srdci, vidí, že jejich životy nejsou v souladu s Boží vůlí. Vidí potřebu úplné proměny v sobě samých, avšak nejsou ochotni ujmout se díla sebezapření. Proto se hněvají, když jsou odhaleny jejich hříchy. Odcházejí pohoršeni, právě jako učedníci opustili Ježíše a reptali: „To je tvrdá řeč; kdo to může poslouchat?“ Touha věků, 392.

V poslední den roku 2023, který se dotýká prvního dne roku 2024, začal Lev z pokolení Judova postupně odpečetovat zjevení sebe samého. V souladu s třístupňovým zkušebním procesem odpečetění ve dvanácté kapitole Danielovy knihy by pak následovaly tři zkoušky, vyjádřené slovy „očistění, vybilení a přetavení v zkoušce“.

I řekl: Jdi svou cestou, Danieli, neboť ta slova zůstanou uzavřena a zapečetěna až do času konce. Mnozí budou očistěni, zběleni a vyzkoušeni; bezbožní však budou jednat bezbožně; a nikdo z bezbožných neporozumí, ale moudří porozumějí. Daniel 12,9.10.

První anděl představuje očistění, neboť usvědčený hříšník klade své hříchy na oběť na nádvoří, kde je ospravedlněn krví.

Krev je pak vnesena do svatyně, kde je proces posvěcení ke svatosti znázorněn jako zbělení skrze obmytí krví z nádvoří. Spravedlnost se tam zjevuje v těch, kdo vítězí krví a slovem svého svědectví.

Poté jsou zkoušeni a v posledních dnech je shledáno, že jsou desetkrát lepší než všichni ostatní mudrci Babylóna. Třetí zkouškou je to, kdy jsou oslaveni v Nejsvětější svatyni a odlišení od druhé třídy domnělých mudrců. Touto třetí zkouškou je nedělní zákon a první zkouškou je volání prvního anděla k návratu k základům, neboť v dalším kroku je vztyčen chrám. Tím dalším krokem je poselství oddělení druhého anděla, po němž následuje rozhodující zkouška třetího anděla.

V roce 2023 přišel první anděl, tak jako přišel 11. srpna 1840, když sestoupil s poselstvím islámu druhého běda. Sestoupil tak, jako přišel při 11. září, s poselstvím islámu třetího běda a s výzvou k návratu na staré stezky. Základy milleritských dějin byly položeny, jakmile se 11. srpna 1840 naplnilo poselství druhého běda. Anděl ze 10. kapitoly Zjevení pak sestoupil, a tak předobrazil sestoupení anděla z 18. kapitoly Zjevení a příchod třetího běda.

Josiáš Litch je historickou postavou spojenou s položením základů dne 11. srpna 1840. Jméno „Josiáš“ znamená „základ Boží“ a král Josiáš v posvátných dějinách představuje Josiášovu reformaci, která zahrnovala objevení Mojžíšova prokletí, pohřbeného mezi troskami ve svatyni, právě tak jako byly Millerovy klenoty pohřbeny v místnosti.

Král Jósijáš zemřel v Megiddu, což je Armagedon ze šestnácté kapitoly Zjevení. Jósijášova reformace byla naplněním proroctví vyhlášeného neposlušným prorokem, když Jeroboám postavil dva oltáře v Bét-elu a v Danu. Tento neposlušný prorok zemřel mezi oslem a lvem. Král Jósijáš byl předpověděn jménem a jeho reformace byla součástí této předpovědi, která zahrnovala i to, že budoucí král Jósijáš zboří právě ten oltář, u něhož se neposlušný prorok postavil ničemnému králi Jeroboámovi.

Jósijáš znamená Boží základ a král Jósijáš naplnil předpověď danou asi 340 let před svou vládou. Postavil se do čela oživení a reformace, které nakonec dospěly k oltáři, u něhož prorok z Judy čelil králi Jarobeámovi. Když tam dorazil, Jósijáš oltář zbořil, jak proroctví předpovědělo, že učiní. Ty dva Jarobeámovy oltáře byly záměrnými padělky chrámu v Jeruzalémě, a to do té míry, že Jarobeám ustanovil i padělané sváteční dny. Tím jednoduše činil to, co učinil Áron se zlatým teletem. Áronova vzpoura stála u samého základu posvátných dějin starověkého Izraele. Došlo k ní tehdy, když Mojžíš přijímal Zákon, jenž je základem Boží vlády.

Áronova vzpoura byla základní vzpourou a byla zopakována, když Jarobeám založil deset severních kmenů jako Izrael. Mojžíš pokáral Árona a Mojžíš je alfa, neboli základ ve vztahu ke Kristu, omegě. Áron a Mojžíš představují ve základní vzpouře dvě třídy a třetí třídou jsou hrdinové, kteří stáli při Mojžíšovi — Léviivci. Král Jarobeám a prorok z Judy jsou dvěma třídami v základní vzpouře severního království a Léviivci jsou opět hrdiny.

Při Jeroboámově základním odpadnutí jej prorok z Judy pokáral a prorokoval o králi, který bude nazván „základem Božím“ — Jósijášovi. Naplnění předpovězené reformace zahrnovalo i to, že když Jósijáš započal své oživení a reformaci, bylo objeveno Mojžíšovo prokletí a čtení posvátných Mojžíšových slov dodalo moc oživení a reformaci, které již započaly. Jósijáš, zjevně prorocký symbol, představuje oživení a reformaci, jež jsou posíleny, když je objeveno proroctví ze spisů Mojžíšových.

Základní vzpoura v příběhu krále Jarobeáma je ztělesněna králem Izraele a také prorokem z Judy, který byl poslán s božským výrokem proti Jarobeámově základní vzpouře a s pokyny pro proroka, jež určovaly, které cestě se má při návratu do Judy vyhnout. Prorok z Judy odmítá Jarobeámovu žádost, aby zůstal, avšak poté přijímá pozvání lživého proroka z Bét-elu a tím zpečetí svůj osud. Neposlušný prorok měl zemřít mezi oslem a lvem a poté být pohřben v hrobě lživého proroka.

Dne 11. srpna 1840 se naplnilo proroctví o druhém běda a byly položeny základy adventismu. Josiah Litch toto proroctví předložil v roce 1838 a deset dnů před 11. srpnem 1840 zpřesnil své výpočty a označil 11. srpen 1840 za den, kdy osmanská nadvláda skončí, jako naplnění proroctví o islámu v druhém běda.

Král Jóšijáš symbolizuje závěrečné probuzení a reformaci, neboť každý prorok hovoří přímočařeji o posledních dnech než o jakýchkoli dřívějších dnech. Král Jóšijáš symbolizuje závěrečné probuzení a reformaci a tato reformace byla v Bibli předložena prostřednictvím proroctví. Kniha Jóel určuje závěrečné probuzení a reformaci, k nimž dochází mezi těmi, kdo budou sto čtyřicet čtyři tisíc. Jóšijášovo probuzení mělo dva kroky; započalo a potom bylo odpečetěno proroctví, které dodalo dílu další podnět. Těmito dvěma kroky jsou raný a pozdní déšť, jak jsou předloženy v knize Jóel a naplněny ve Skutcích apoštolů a poté znovu naplněny v dějinách milleritů.

Od základních vzpour Árona, krále Jeroboáma a proroka z Judy až ke králi Jóšijášovi, a poté dále k Jóšijášovi Litchovi, se vyznačuje linie svědectví týkající se základní zkoušky. Základní zkouška je první zkouškou, po níž následuje zkouška chrámu, když je položen vrcholný kámen. Poté přichází třetí zkouška, zkouška lakmusová.

Od zlatého telete přes Jeroboámovy oltáře v Bét-elu a Danu až ke králi Jóšijášovi a k Josiahu Litchovi se táhne řada prorockých stop, které vedou k základní zkoušce 11. září. Když při 11. září padly velké budovy New Yorku, proroctví o třetím bědu označilo zkoušku, jež vyzývá k návratu na staré základní stezky, neboť souběžnost 11. srpna 1840 a 11. září mohla být zřejmá každému laodicejskému adventistovi sedmého dne, který se rozhodl vidět. Účast Al-Káidy na 11. září bývá v těchto dnech konspiračních teorií, které jsou obecně pravdivé, často zpochybňována, avšak Al-Káida znamená „základ“ a začala jako organizace jeden rok před časem konce, totiž roku 1989, a ve skutečnosti 11. srpna 1988.

Jestliže nejsou povšimnuty tyto podrobnosti o prorocké symbolice základů, mnoho se ztrácí. Při 11. září byly v prvním kroku položeny základy. Ve druhém kroku je chrám dokončen, když je usazen vrcholový kámen. Třetím krokem jsou zavřené dveře nedělního zákona. Od 11. září až do nedělního zákona je poselství především zaměřeno na laodicejské adventisty sedmého dne, neboť soud začíná u domu Božího a pro dům Boží končí při nedělním zákoně. Tam a tehdy je laodicejský adventismus sedmého dne pominut; jako byli pominuti protestanti v milleritské historii, i Židé v dějinách Krista, a jako byli pominuti ti, kdo umírali po čtyřicet let v dějinách Mojžíše.

Třetí běda z 11. září bylo předobrazeno druhým běda z 11. srpna 1840 a na této úrovni jsou oba mezníky znázorněny oslem, prvním symbolem islámu v biblickém proroctví. Nedělní zákon je znamením šelmy a tato šelma bývá často představována jako lev, čímž napodobuje Lva z pokolení Judova. Nedělní zákon je lvem a neposlušný prorok z Judy zemřel mezi oslem a lvem a byl pohřben v témže hrobě jako lživý prorok z Bételu. Zemřel v prorockém období od 11. září až po nedělní zákon, což je prorocké období od osla až po lva. Toto období zkoušky je hrobem lživého proroka z Bételu, který dal neposlušného proroka z Judy pohřbít do svého vlastního hrobu.

Jeroboámovo království, které je představeno jako padělek Judského království, kde se nacházejí Jeruzalém a chrám, představovalo protestanty milleritské historie, kteří již nebyli Božím lidem. Své smluvní označení ztratili mezi 11. srpnem 1840 a zavřenými dveřmi 22. října 1844. Tato historie odpovídá období od 11. září až po nedělní zákon, a z tohoto důvodu je neposlušný prorok z Judy pohřben v témže hrobě jako odpadlí protestanti, které představoval lživý prorok z Bét-elu.

Celkově vzato byl král Jósijáš dobrým králem, avšak zemřel v Megiddu, což je zjevná a přímá aplikace na Armagedon. Sešel z cesty tím, že odmítl výstražné poselství Necha. Necho, egyptský král, a tudíž král jihu, byl na cestě, aby svedl boj s Babylónem, králem severu. Jósijáš představuje Judejce, kteří umírají v Armagedonu, protože odmítli výstražné poselství o boji krále jihu a krále severu v Danieli 11:40–45. Toto poselství se stalo základem při 11. září.

První zkouškou je výzva prvního anděla k návratu k základům.

Druhou zkouškou je výzva druhého anděla oddělit se a dokončit chrám.

Třetí zkouška je prubířským testem třetího anděla ohledně pečeti či znamení.

První zkouška je zkouškou základů a v roce 2024 přibližně polovina těch, kdo se účastnili sobotních setkání na Zoomu, odešla kvůli jedinému věroučnému argumentu, který je znázorněn na chartě z roku 1843. Tento spor se týkal symbolu, který ustavuje vidění Božího lidu v posledních dnech. Milleritská kontroverze spočívala v tom, že protestanti tvrdili, že mocí, která se povyšuje a padá, aby ustavila vidění ve čtrnáctém verši Daniel 11, byl Antiochos Epifanés nebo islám.

A v těch časech mnozí povstanou proti králi jihu; také násilníci z tvého lidu se pozdvihnou, aby naplnili vidění; ale padnou. Daniel 11,14.

Byl islám nebo Antiochos Epifanés lupiči tvého lidu, anebo to byl Řím, jak určil Miller? Miller pochopil, že pustošící mocnosti pohanství a papežství byly obě tou mocí, která se povyšovala, která padla a která byla lupiči Božího lidu. Tento argument je znázorněn na tabuli, která byla „vedena rukou Boží a nemá být měněna“, a je jediným znázorněním na kterékoli z Abakukových tabulí, jež určuje událost, která neměla přímý odkaz v prorockém Slově. Odkaz na tabuli měl vyzdvihnout tento základní argument jako symbol rozdělující moci Božího prorockého Slova.

V roce 2024 přibližně polovina skupiny na Zoomu odešla kvůli mylnému chápání, že je to Spojené státy, kdo ustanovuje vidění, a nikoli Řím, jak to Millerité tak výstižně hájili.

Očišťování, které započalo v roce 2023, začalo tehdy, když Kristus vstoupil do místnosti se svou věječkou, a tou věječkou jsou Jeho slova pravdy. Když vstoupil do své místnosti, byla prázdná, bez lidí, a proto povolal hlas volajícího na poušti, aby připravil cestu Páně. Tento hlas měl připravit cestu Poslu smlouvy, aby náhle přišel do svého chrámu; do svého chrámu sto čtyřiceti čtyř tisíc.

Potom v roce 2024 přichází první zkouška, zkouška základů, zkouška toho, kdo ustanovuje vidění — ono vidění, které pečeti ostatek. Vnitřní vidění, které pečeti ostatek, je vidění Krista v desáté kapitole, a vnější vidění je vidění, které ustanovuje antikrist, a antikrist je Řím. Vnitřní vidění Krista a vnější vidění antikrista. Pečetění je upevněním v pravdě, jak duchovně, tak i intelektuálně; a vnitřní vidění desáté kapitoly je duchovní, zatímco vnější vidění jedenácté kapitoly je intelektuální. Porozumění oběma viděním a zkušenost, která jim odpovídá, jsou požadovaným kritériem pro každého, kdo má být zapečetěn, jak to Daniel představoval v prvním verši desáté kapitoly knihy Daniel.

V třetím roce Kýra, krále perského, bylo Danielovi, jehož jméno bylo nazýváno Beltesazar, zjeveno slovo; a to slovo bylo pravdivé, ale čas určený byl dlouhý. I porozuměl tomu slovu a

měl porozumění vidění. Daniel 10,1.

Alfa zkouška základů se týkala verše čtrnácté kapitoly jedenácté knihy Daniel, a byla paralelou k téže základní zkoušce milleritů; a tato zkouška byla jediným sporem z dějin milleritského hnutí, který je znázorněn na tabuli, o níž bylo Habakukovu strážnému přikázáno, aby ji napsal a učinil zřejmou. Základní zkouškou roku 2024 bylo sestoupení prvního anděla, jak je znázorněno daty 11. srpna 1840, 1888 a 11. září.

Tento anděl také sestoupil jako Michael, neboť Michael je ten, kdo vzkřísil Mojžíše, který byl spolu s Eliášem vzkříšen v poslední den roku 2023. Toto vzkříšení je u Ezechiele znázorněno jako uskutečněné proroctvím o čtyřech větrech, které sestra Whiteová nazývá rozhněvaným zadrženým koněm, jímž je islám z 11. srpna 1840 a 11. září. Zkouška alfa byla základní zkouškou vnějšího vidění. Zkouška omega měla být vnitřním vrcholným viděním.

Proč by měla existovat alfa a omega, po nichž by měl následovat třetí test? Právě na tuto otázku poukazují. Alfa, vnější zkoušející vidění roku 2024, je prvním ze tří testů. Tato základní zkouška musí být složena, aby bylo možné účastnit se vrcholné zkoušky omega. Tyto dvě zkoušky mají jinou prorockou povahu než třetí test. Třetí test je lakmusovou zkouškou, která prokazuje, zda kandidát skutečně obstál v předchozích dvou krocích.

První zkouška je základem a druhá zkouška je dokončeným chrámem. Základ chrámu byl položen v průběhu dějin prvního výnosu k vyjití z Babylóna. V dějinách druhého výnosu byl chrám dokončen. Třetí výnos byl odlišný, neboť v tomto výnosu byla obnovena národní svrchovanost Judy, čímž jí byla dána pravomoc stíhat občanské i náboženské zločiny. Při třetím výnosu je obnoven soud. V roce 2024 základní alfa zkouška oddělila ty, kdo byli v prakticky prázdné místnosti muže dirt brush.

Zkouška omega je okamžikem, kdy je chrám dokončen, jak je to znázorněno usazením vrcholového kamene. Dokončení chrámu je vítěznou církví, která je ustanovena tehdy, když je odstraněn koukol. Dokončení chrámu v Millerově snu nastalo tehdy, když byly drahokamy vhozeny zpět do větší schránky „bez jakéhokoli viditelného úsilí muže, který je tam vyhazoval“. Poté, co Miller ztotožňuje muže se smetáčkem na nečistoty jako toho, kdo vyhazuje drahokamy do větší schránky, uzavírá své svědectví slovy: „Zvolal jsem samou radostí, a ten výkřik mne probudil.“

Povšimněte si, že Millerovo mocné volání, které probouzí, bylo zmocněno „radostí“. Radost je symbolem těch v Joelovi, kteří mají „nové víno“, a „hanba“ dopadá na ty ostatní pijáky vína, kteří byli od nového vína odříznuti. Půlnoční volání, které probouzí Millera, následuje poté, co muž s kartáčem na smetí vyhazuje drahokamy do větší schránky. Větší schránka je plná drahokamů, které byly odděleny od smetí a vhozeny do schránky, jež je zároveň chrámem sto čtyřiceti čtyř tisíc i poselstvím Půlnočního volání. Chrám je dokončen ve druhém dekretu, nebo ve druhém andělu, anebo ve druhé a omega zkoušce. V Millerově snu je omega zkouška znázorněna tehdy, když se otevírají nebeská okna.

A slyšel jsem jakoby hlas velikého zástupu a jako hlas mnohých vod a jako hlas mocných hromů, který pravil: Haleluja; neboť Pán Bůh všemohoucí kraluje. Radujme se a veselme se a vzdejme mu čest; neboť přišla svatba Beránkova a jeho manželka se připravila. A bylo jí dáno, aby byla oděna v kment čistý a bílý; neboť ten kment jest spravedlnost svatých. I řekl mi: Piš: Blahoslavení, kteří jsou povoláni k svatební večeři Beránkově. A řekl mi: Toto jsou pravá slova Boží. Zjevení 19,6–9.

Dne 22. října 1844 se naplnila „čtyři Kristova příchody“ a každý z těchto čtyř příchodů se dokonaleji naplňuje při brzy přicházejícím nedělním zákonu. Přišel jako Posel smlouvy, v naplnění očištění a přečištění Lévioců v Malachiáši 3. Přišel přijmout království v naplnění Daniela 7,13. Přišel očistit svatyni v naplnění Daniela 8,14 a také přišel ke svatbě. Svatba nastává, když se nevěsta připravila.

„Když úroda dozraje, hned přikládá srp, protože nastala žeň.“ Kristus s toužebnou žádostí očekává zjevení sebe samého ve své církvi. Až bude Kristův charakter dokonale reprodukován v Jeho lidu, tehdy přijde, aby si je nárokoval jako své vlastní.“ Christ's Object Lessons, 69.

Podle inspirovaného svědectví může být „svět varován jediné tehdy“, když během krize nedělního zákona „uvidí muže i ženy“ s pečeti Boží.

„Dílem Ducha svatého je usvědčovat svět z hříchu, ze spravedlnosti a ze soudu. Svět může být varován pouze tehdy, když uvidí ty, kdo věří pravdě, posvěcené skrze pravdu, jak jednají podle vznešených a svatých zásad a jak ve vysokém, ušlechtilém smyslu zjevují dělicí čáru mezi těmi, kdo zachovávají Boží přikázání, a těmi, kdo je pošlapávají nohama. Posvěcení Duchem vyznačuje rozdíl mezi těmi, kdo mají Boží pečeť, a těmi, kdo zachovávají padělaný den odpočinku. Když přijde zkouška, bude jasně ukázáno, co je znamením šelmy. Je jim zachovávání neděle. Ti, kdo po vyslechnutí pravdy nadále považují tento den za svatý, nesou pečeť člověka hříchu, který se domníval, že změní doby a zákony.“ Bible Training School, 1. prosince 1903.

Když se nevěsta připraví, nastává žeň. Žeň začíná shromážděním prvotin pšeničné oběti, která je pozdvížena jako mávaná oběť, jako korouhev. Nejprve jsou shromážděny prvotiny, jimiž je oněch sto čtyřicet čtyři tisíc v knize Zjevení, a potom druhé stádo, jímž je veliký zástup. Korouhví je jeho mocné vojsko a jeho mocné vojsko je oděno v jemný bílý kment. Při svatbě je chrám oněch sto čtyřiceti čtyř tisíc dokončen před soudem nedělního zákona a tento chrám není pouze Millerovou větší schránkou, nýbrž je to církev vítězná, která má všechny dary, včetně ducha proroctví.

I padl jsem k jeho nohám, abych se mu poklonil. Ale on mi řekl: Hleď, abys toho nečinil; jsem spoluslužebník tvůj a tvých bratří, kteří mají svědectví Ježíšovo. Bohu se klaň; neboť svědectví Ježíšovo jest duchem proroctví. Zjevení 19,10.

Sto čtyřicet čtyři tisíc jsou ti, kteří mají svědectví Ježíšovo, a svědectví Ježíšovo je předloženo „řádek za řádkem“ jak v Bibli, tak v Duchu proroctví. Když se laodicejské hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc promění ve filadelfské hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc, budou všichni používat metodologii řádku za řádkem, aby předložili své svědectví. Toto svědectví je spojením božské krve a lidského svědectví.

A oni nad ním zvítězili pro krev Beránkovu a pro slovo svého svědectví; a nemilovali svůj život až k smrti. Zjevení 12,11.

Svědectví lidství spojené s krví Božství je svědectvím Mojžíše a Beránka. Mojžíš byl lidstvím, alfou ke krvi božství Beránka, jenž je Omega. Všechny dary jsou obnoveny, jakmile se nevěsta připraví, a jako mocné vojsko oděné v bílý kment zaujímá své postavení jako korouhev postupujícího Hospodinova vojska. Tento bojový pochod začíná, když je nevěsta připravena a oděna v bílém, což je tehdy, když se otevírají nebeská okna, jako tomu bylo v Millerově snu.

A viděl jsem otevřené nebe, a hle, bílý kůň; a ten, jenž na něm seděl, slul Věrný a Pravý, a ve spravedlnosti soudí i bojuje. Jeho oči byly jako plamen ohně a na jeho hlavě bylo mnoho korun; a měl napsané jméno, které neznal nikdo než on sám. A byl oděn rouchem zbroceným krví; a jeho jméno sluje Slovo Boží. A vojska, která byla v nebi, jej následovala na bílých koních, oděná v jemný kment, bílý a čistý. A z jeho úst vychází ostrý meč, aby jím bil národy; a bude jim vládnout železnou berlou; a šlape lis prudkosti a hněvu všemohoucího Boha. A na svém rouchu a na svém boku má napsané jméno: KRÁL KRÁLŮ A PÁN PÁNŮ. Zjevení 19,11–16.

Když muž s kartáčem na smetí vstoupí do prázdné místnosti a otevře okna, sebere drahokamy a vhodí je do větší schránky omega. James White by tyto drahokamy označil za Boží lid, avšak William Miller by vám řekl, že symboly mají více než jeden význam, a drahokamy představují nejen rozptýlené základní pravdy, ale také rozptýlené drahokamy, které jsou na koruně pozdvižené vzhůru a představující Kristovo království slávy.

A Hospodin, jejich Bůh, je v onen den zachrání jako stádo svého lidu; neboť budou jako kameny koruny, vztyčené jako prapor nad jeho zemí. Zachariáš 9,16.

Omega a druhá zkouška po základní zkoušce alfa, při níž Řím ustanovuje vidění, je vrcholnou zkouškou omega. Je to dovršení zkoušky chrámu, které předchází třetí lakmusové zkoušce soudu. Tato zkouška očisťuje dvě třídy ctitelů jednu od druhé a odděluje moudré od pošetilých na základě oleje, jímž je poselství, nebo jak to sestra Whiteová označila ve svém výkladu o synagoze v Kafarnaum — „slova pravdy“.

Kafarnaum je místem, kde v Janovi 6,66 Ježíš najednou ztratil největší počet učedníků, a tito učedníci se již nikdy nevrátili. Jako největší zkouška učednictví v době Kristově je Kafarnaum symbolem omega zkoušky učednictví v době Kristově, která zase předobrazuje omega zkoušku učednictví v tříkrokovém procesu zkoušení, jenž započal v roce 2023. V Kafarnau byla tato zkouška představena Chlebem z nebe a odhalila selhání Židů v souvislosti s jejich neschopností porozumět prorocství, způsobenou jejich neochotou přijmout, že když Ježíš mluvil o přirozených věcech, mělo to být chápáno v duchovní aplikaci.

V příštím článku budeme v těchto věcech pokračovat.

„Kristova řeč v synagoze o chlebu života byla bodem obratu v dějinách Jidáše. Slyšel slova: ‚Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nemáte v sobě život.‘ Jan 6,53. Viděl, že Kristus nabízí spíše duchovní než světské dobro. Pokládal se za prozíravého a domníval se, že

vidí, že Ježíš nedojde cti a že svým následovníkům nemůže udělit žádné vysoké postavení. Rozhodl se, že se s Kristem nespojí tak těsně, aby se nemohl od něho odvrátit. Bude pozorovat. A také pozoroval.“

„Od té doby vyslovoval pochybnosti, které učedníky uváděly ve zmatek. ...“ Touha věků, 719.

První zkouška

Pohled, který na sobeckého Jidáše Ježíš upřel, ho přesvědčil, že Mistr pronikl jeho pokrytectvím a rozpoznal jeho nízký, opovrženímhodný charakter. Bylo to přímější pokárání, než jakého se Jidášovi dostalo dříve. Tím byl vyprovokován, a tak byly otevřeny dveře, jimiž vstoupil satan, aby ovládl jeho myšlenky. Místo aby činil pokání, osnoval pomstu. Bodán vědomím svého hříchu a vyhnán až k šílenství tím, že jeho vina vyšla najevo, vstal od stolu a odešel do paláce velekněze, kde našel radu shromážděnou. Byl prodchnut duchem satanovým a jednal jako člověk zbavený rozumu. Odměnou slíbenou za zradu jeho Mistra bylo třicet stříbrných; a za částku mnohem menší, než kolik stála nádobka masti, prodal Spasitele.

„V duchu i v praxi se mnozí podobají Jidášovi. Dokud se mlčí o morové skvrně v jejich charakteru, není patrné žádné otevřené nepřátelství; avšak když jsou napomenuti, jejich srdce naplní hořkost.“ Youth Instructor, 12. července 1900.

Druhá zkouška

„Před Velikonocemi se Jidáš podruhé sešel s kněžími a zákoníky a uzavřel smlouvu, že jim Ježíše vydá do rukou.... Jidáš byl nyní pohoršen Kristovým činem, když umyl nohy svým učedníkům. Myslel si, že jestliže se Ježíš může takto pokořit, nemůže být králem Izraele. Veškerá naděje na světskou poctu v časném království byla zničena. Jidáš byl přesvědčen, že následováním Krista nelze nic získat. Když jej viděl, jak se podle jeho mínění ponížil, utvrdil se ve svém úmyslu zapřít Ho a přiznat, že byl oklamán. Byl ovládnut démonem a rozhodl se dokončit dílo, k němuž se zavázal, totiž zradit svého Pána.“ Touha věků, 645.

Konečné rozhodnutí

„Jidáš, překvapen a zmaten odhalením svého záměru, spěšně vstal, aby opustil místnost. Tu mu řekl Ježíš: Co činíš, učin rychleji.... On pak, přijav ten sousto, ihned vyšel ven; a byla noc. Pro zrádce to byla noc, když se odvrátil od Krista do vnější temnoty.“

„Dokud nebyl tento krok učiněn, Jidáš ještě nepřekročil hranici možnosti pokání. Když však odešel z přítomnosti svého Pána a svých spoluúčedníků, konečné rozhodnutí již padlo. Překročil mezní čáru.“

„Podivuhodná byla Ježíšova shovívavost v Jeho jednání s touto pokoušenou duší. Nebylo opomenuto nic, co mohlo být učiněno k záchraně Jidáše. Poté, co se již dvakrát zavázal zradit svého Pána, dával mu Ježíš stále ještě příležitost k pokání. Tím, že Kristus odhalil tajný záměr v srdci zrádce, poskytl Jidášovi poslední, přesvědčivý důkaz o svém božství. To bylo pro falešného učedníka posledním voláním k pokání. Nebyla ušetřena žádná výzva, kterou mohlo učinit Kristovo božsko-lidské srdce. Vlny milosrdenství, odražené zatvrzelou pýchou, se

vracely v mocnějším přílivu podmaňující lásky. Avšak ačkoli byl Jidáš odhalením své viny překvapen a znepokojen, stal se jen tím odhodlanějším. Od svátostné večere vyšel, aby dokončil dílo zrady.“

„Když Kristus pronášel běda nad Jidášem, měl také záměr milosrdenství vůči svým učedníkům. Tím jim poskytl vrcholný důkaz svého mesiášství. „Říkám vám to nyní, dříve než se to stane, abyste, až se to stane, uvěřili, že JÁ JSEM.“ Kdyby byl Ježíš zůstal mlčet, jako by nevěděl o tom, co na Něho mělo přijít, učedníci by si mohli pomyslet, že jejich Mistr neměl božskou předzvědnost a že byl zaskočen a vydán do rukou vražedného davu. O rok dříve Ježíš učedníkům řekl, že si vyvolil dvanáct a že jeden z nich je ďábel. Nyní Jeho slova k Jidášovi, ukazující, že jeho zrada byla jeho Mistrovi plně známa, měla během Kristova ponížení posílit víru pravých Kristových následovníků. A až Jidáš dospěje ke svému strašnému konci, vzpomenou si na běda, které Ježíš vyslovil nad zrádcem.“ Touha věků, 653–655.